

ЛУКИАН

РАЗГОВОРИ НА БОГОВЕТЕ

Превод от старогръцки: Александър Ничев, 1971

chitanka.info

1

ПРОМЕТЕЙ И ЗЕВС

ПРОМЕТЕЙ

Освободи ме, Зевсе! Вече страшно теглих.

ЗЕВС

Да те освободя, казваш? Та тебе трябваше да те оковат в още по-тежки вериги, да стоварят целия Кавказ на главата ти, а шестнайсет ястреба не само да късат черния ти дроб, ами и очите ти да изкълват, задето ни създаде такива същества като хората, открадна огъня и измайстори жените! А какво трябва да кажа за това, дето ме излъга при подялбата на месото, като ми подложи само кости, покрити с тлъстина, а по-хубавата част запази за себе си^[1]?

ПРОМЕТЕЙ

Значи, още не съм понесъл достатъчно наказание, като стоя толкова време пригвозден на Кавказ и храня орела с дроба си, да пукне макар!

ЗЕВС

То не е дори хилядната част от онова, което трябва да претеглиш.

ПРОМЕТЕЙ

Но ти не ще ме освободиш току-тъй. Аз, Зевсе, ще ти съобщя нещо много важно.

ЗЕВС

Искаш да ме изиграеш, Прометее.

ПРОМЕТЕЙ

И какво ще спечеля от това? Нали не ще забравиш къде е Кавказ, нито ще ти липсват окови, ако бъда заловен в някаква хитрина?

ЗЕВС

Кажи първо с каква важна за мене услуга ще ми се отплатиш.

ПРОМЕТЕЙ

Ако кажа къде отиваш сега, ще повярваш ли и на другите ми прорицания?

ЗЕВС

Разбира се, как не!

ПРОМЕТЕЙ

При Тетида, на любовна среща.

ЗЕВС

Това позна, а по-нататък? Изглежда, че ще кажеш нещо истинно.

ПРОМЕТЕЙ

Не се свързвай с тази nereida^[2], Зевсе! Ако тя забременее от тебе, детето ще направи с тебе същото, което направи ти^[3]...

ЗЕВС

Искаш да кажеш, че ще падна от власт?

ПРОМЕТЕЙ

Дано това не стане, Зевсе! Но с таква нещо поне те заплашва връзката с нея.

ЗЕВС

Тогава — много й здраве на Тетида! А тебе за отплата нека Хефест те освободи.

[1] За тези провинения на Прометей виж диалога „Прометей и Кавказ“. — Б.пр. ↑

[2] Нереида: морска нимфа, една от петдесетте дъщери на Нерей. — Б.пр. ↑

[3] Прометеевото предсказание предупреждава Зевс, че синът, който би му родила Тетида, ще го запрати в ада, както Зевс бил постъпил спрямо баща си Кронос. — Б.пр. ↑

2

ЕРОС И ЗЕВС

ЕРОС

Хайде, дори ако нещо съм сбъркал, прости ми, Зевсе! Дете съм и съм още глупав.

ЗЕВС

Ти ли си дете, Еросе? Та ти си много по-стар и от Япет! Или защото нямаш брада и бели коси, затова искаш да минаваш за дете, докато всъщност си един стар хитрец?

ЕРОС

Но какво толкова съм ти сторил аз, старецът, както казваш ти, та искаш да ме оковеш?

ЗЕВС

Гледай дали е малко, проклетнико! Ти се подиграваш с мене така, че няма нещо, в което да не си ме превръщал — сатир, бик, злато, лебед, орел... Изобщо ти не накара нито една жена да се влюби в мене, на нито една не съм се харесал с твоя помощ, а винаги трябва да се фалшифицирам заради тях и да крия кой съм. Те обичат бика или лебеда, а ако видят мене, умират от страх.

ЕРОС

Естествено. Смъртни са и не могат да понесат твоя поглед, Зевсе.

ЗЕВС

А как тогава Бранх и Хиацинт обичат Аполон?

ЕРОС

Да, но Дафна бягаше от него, макар че той е с хубава коса и няма брада. Ако искаш да те любят, не размахвай егидата^[1] и не носи

мълнията, а се прави по възможност по-приятен, пусни си отвсякъде къдрици и ги събери с една превръзка, обличай пурпурна дреха, обувай златни сандали, стъпвай ритмично под звуци на флейти и тимпани и ще видиш, че след тебе ще тръгнат повече жени, отколкото менади^[2] след Дионис.

ЗЕВС

Махай се! Не приемам да ме любят на такава цена!

ЕРОС

Тогава откажи се от любовта, Зевсе. Това поне е по-лесно.

ЗЕВС

Не, ще любя, но искам да успявам с по-малко труд. При това условие те пускам.

[1] Виж забележка към „Тимон, или Човекомразецът“. — Б.пр. ↑

[2] Менади, т.е. лудуващи, буйстващи, са вакханките. — Б.пр. ↑

3

ЗЕВС И ХЕРМЕС

ЗЕВС

Хермесе, знаеш ли дъщерята на Инах, хубавицата?

ХЕРМЕС

Да, ти говориш за Йо.

ЗЕВС

Тя вече не е девойка, а телица.

ХЕРМЕС

Това е чудо! Но как се е преобразила?

ЗЕВС

Преобрази я Хера в пристъп на ревност. Но тя измисли и друго, ново бедствие за тази нещастница: даде я на един многоок пастир, на име Аргос, и той, вечно буден, варди телицата.

ХЕРМЕС

Какво трябва да правим сега?

ЗЕВС

Отлети долу към Немейя — там някъде я пасе Аргос. Него убий, а Йо отведи през морето в Египет и я превърни в Изида. Нека занаят бъде богиня на тамошните хора, да надува Нил, да праща ветрове и да спасява плуващите.

4

ЗЕВС И ГАНИМЕД

ЗЕВС

Хайде, Ганимеде, стигнахме дето трябва, целуни ме, за да видиш, че вече нямам нито извит клюн, нито остри нокти, нито крила, както ти се виждах, когато ме вземаше за птица.

ГАНИМЕД

Човече, не беше ли орел преди миг, не се ли спусна и ме грабна отсред стадото ми? Как тъй изведнъж крилата ти изчезнаха и сега изглеждаш вече съвсем друг?

ЗЕВС

Не, момченце, пред тебе не е човек, нито орел. Аз съм царят на всички богове, но за удобство промених вида си.

ГАНИМЕД

Що думаш? Ти ли си онзи, Пан? Тогава защо нямаш свирка, нито рога, и краката ти не са космати?

ЗЕВС

Само него ли смяташ за бог?

ГАНИМЕД

Да. Принасяме му в жертва нескопен козел при пещерата, дето стои статуята му. А ти ми се виждаш като някой търговец на роби.

ЗЕВС

Каж ми, не си ли чувал името на Зевс, не си ли виждал на Гаргар жертвеник на тоя, който праща дъжд, гръм и мълнии?

ГАНИМЕД

Значи, ти, драги, си онзи, дето наскоро изля върху ни силната градушка, дето казват, че живее на небето, дето вдига шум и на когото баща ми закла овен? Е добре, какво съм съгрешил, че ме отвлече, царю на боговете? А овцете ми — сигурно вълците ще ги разкъсат, като ги видят самички.

ЗЕВС

Още ли се грижиш за овцете, след като си вече безсмъртен и ще живееш тук заедно с нас?

ГАНИМЕД

Какво? Няма ли да ме върнеш днес на Ида?

ЗЕВС

Не! В такъв случай нямаше защо да се превръщам от бог в орел.

ГАНИМЕД

Но баща ми ще ме търси и като не ме намери, ще се разсърди, после ще ме набие, че съм оставил стадото.

ЗЕВС

Че къде ще те намери?

ГАНИМЕД

Не! Искам при татко! Ако ме заведеш, той ще ти заколи още един овен, откуп за мене, обещавам ти! Имаме един тригодишен, голям, той води стадото.

ЗЕВС

Колко просто и естествено е това момче! Та то е още дете! — Слушай, Ганимеде, остави всички тези работи, забрави ги — и стадото, и Ида! Оттук ти си вече жител на небето, можеш да сториш много и за баща си, и за бащинията си. Вместо сирене и мляко ще ядеш амброзия и ще пиеш нектар. От него ще наливаш и поднасяш и на нас. Но най-важното: ти ще бъдеш вече не човек, а безсмъртен, ще направя да се появи една много хубава, твоя звезда, и изобщо да бъдеш щастлив.

ГАНИМЕД

Ами ако поискам да си играя, кой ще играе с мене? На Ида бяхме много връстници.

ЗЕВС

И тук ще имаш другар в игрите, ей го на, Ерос, и много, много кокалчета. Само бъди бодър и весел и не мисли за долу.

ГАНИМЕД

За какво ли пък ще ви бъда потребен? И тук ли ще трябва да овчарувам?

ЗЕВС

Не, ще бъдеш виночерпец, ще отговаряш за нектара, ще прислужваш на пировете.

ГАНИМЕД

Това не е мъчно. Зная как се налива млякото и как се поднася чашата.

ЗЕВС

Ето, пак приказва за мляко и си мисли, че ще прислужва на хора! Това тук е небето и ние пием, както вече ти казах, нектар.

ГАНИМЕД

По-сладък ли е от млякото, Зевсе?

ЗЕВС

Ще разбереш след малко. Като вкусиш от него, не ще поискаш вече мляко.

ГАНИМЕД

А къде ще спя нощем? Заедно с моя другар Ерос ли?

ЗЕВС

Не. Отвялякох те, за да спим заедно.

ГАНИМЕД

Значи, сам не можеш, и ти е по-приятно да спиш с мене?

ЗЕВС

Да, с такъв хубавец, какъвто си ти, Ганимеде!

ГАНИМЕД

Каква полза има за твоя сън от хубостта ми?

ЗЕВС

Тя има някаква сладка прелест и го прави по-лек.

ГАНИМЕД

А пък баща ми се ядосваше, когато спеше с мене, и сутрин разказваше как не съм го оставил да спи: обръщал съм се, блъскал съм го и съм приказвал нещо насън. Затова най-често ме пращаше да спя при майка си. Ако си ме отвлякъл заради това, както казваш, свали ме отново на земята, инак ще ти омръзне да стоиш буден: ще те измъча с моите постоянни въртения.

ЗЕВС

Тъкмо това ще ми достави най-голяма наслада — да бъда буден заедно с тебе, да те прегръщам и целувам много пъти.

ГАНИМЕД

Сам ще видиш. Аз ще спя, пък ти ме целувай.

ЗЕВС

Ще видим тогава какво ще правим. — А сега отведи го, Хермесе, дай му да пийне от безсмъртието и го доведи да ни налива, като първо го научиш как трябва да подава чашата.

5

ХЕРА И ЗЕВС

ХЕРА

Зевсе, откакто грабна това момченце, фригийчето^[1], от Ида и го доведе тук, ти не ми обръщаш достатъчно внимание.

ЗЕВС

Че и от това ли просто и безобидно момче вече ревнуваш, Херо? Аз пък мислех, че мразиш само жените, които са имали връзка с мене.

ХЕРА

Наистина, това също не е хубаво и не прилича на тебе, който си господар на всички богове, да оставяш мене, законната си съпруга, и да слизаш на земята, за да мърсуваш, превърнат на злато, сатир или бик^[2]. Но те поне остават на земята, а това идейско момче ти, най-благородни от боговете, грабна и донесе тук, и сега то живее с нас, на главата ми, уж като виночерпец. Толкова ли ти липсваха виночерпци, отказаха ли Хеба и Хефест да прислужват? Но ти дори чашата не вземаш от него, без да го целунеш пред очите на всички, и тая целувка за тебе е по-сладка от нектара, затова, без да си жаден, тъй често искаш да пиеш. Понякога само вкусваш и даваш нему, а след като той пие, вземаш чашата и пиеш останалото в нея откъм оная страна, отдето е пило момчето и дето е докосвало устни, та хем да пиеш, хем да целуваш! Неотдавна ти, царят и бащата на всички, остави егидата и мълнията, па седна да играеш с него на кокалчета, без да мислиш, че си пуснал такава голяма брада! Виждам всичко това, та не мисли, че не зная!

ЗЕВС

Че какво страшно има, Херо, да пиеш и целуваш едно тъй хубаво момче, да се наслаждаваш едновременно и на целувката, и на нектара?

Ако му позволя да те целуне, макар и само веднъж, няма вече да ме кориш, задето предпочитам целувката му пред нектара.

ХЕРА

Това са думи на мъжелюбец. Аз пък не съм полудяла дотам, че да поднеса устните си на този изнежен, тъй женствен фригиец.

ЗЕВС

Уважаема, не обиждай любимеца ми! Тоя женствен момък, този варварин, този мекушавец е по-приятен и по-желан за мене и от... Няма да кажа, за да не те ядосам още повече.

ХЕРА

Ако щещ, ожени се за него, все ми е едно. Все пак спомни си колко обиди ми нанасяш с тоя свой виночерпец.

ЗЕВС

Да, твоят син Хефест би трябвало да ни налива и да куцука, дошъл от огнището, още покрит със сажди, едва-що пуснал клещите, и от тези негови пръсти ние би трябвало да поемаме чашата, да го притегляме към себе си и да го целуваме — него, дето и ти, собствената му майка, не би целунала с удоволствие по-покритото с пепел лице! Това е по-приятно, нали? Той много по би приличал за виночерпец на пира на боговете, а Ганимед трябва да бъде изпратен отново долу, на Ида. Той е чист и розовопръст, умело поднася чашата и, което те опечалява най-много, неговата целувка е по-сладка от нектара.

ХЕРА

Сега, Зевсе, Хефест е и куц, и пръстите му са недостойни за твоята чаша, и е покрит със сажди, и ти прилошава, когато го гледаш, и всичко това е оттогава, откакто Ида отхрани този хубавокос момък. По-рано не виждаше тези неща: нито саждите, нито пещта ти пречеха да пиеш от неговата ръка.

ЗЕВС

Херо, ти измъчваш себе си, и това е всичко, а с ревността си разпалваш любовта ми към него. Ако ти е неприятно да поемаш чашата от едно хубаво момче, нека на тебе налива синът ти, а ти, Ганимеде, ще поднасяш чашата само на мене и при всяка чаша ще ме целуваш по два пъти — когато ми я поднасяш пълна и после, когато я поемаш от мене. — Какво е това? Плачеш? Не бой се! Ще пати онзи, който иска да те огорчава!

[1] Фригийчето е Ганимед. — Б.пр. ↑

[2] Виж забележка към „Прометей, или Кавказ“. — Б.пр. ↑

6

ХЕРА И ЗЕВС

ХЕРА

Този тук Иксион, Зевсе, за какъв човек го смяташ?

ЗЕВС

За честен човек и приятен сътрапезник, Херо. Та той не би живял с нас, ако беше недостоеен за нашата трапеза.

ХЕРА

Но е недостоеен, защото е безсрамник! Да не идва вече!

ЗЕВС

Че какво безсрамно е сторил? Мисля, трябва и аз да зная.

ХЕРА

Как иначе, тъй е... Все пак, срам ме е да го кажа, толкова голяма е дързостта му!

ЗЕВС

Но тъкмо затова още повече се налага да ми кажеш — защото е сторил нещо срамно. Да не би да е закачал някоя? Разбирам какво е това срамно нещо, което ти не би се осмелила да кажеш.

ХЕРА

Самата мене, не друга някоя, Зевсе, и то от дълго време. Първоначално не разбирах тази работа — защо тъй втренчено гледа към мене. А той въздиша, насълзява се. Да речем, пия и предам на Ганимед чашата, а той иска да пие от нея, същата, взема я, целува я, поднася я към очите си и пак гледа към мене. Започнах вече да разбирам, че това са любовни знаци. Дълго се срамувах да ти кажа и мислех, че той ще тури край на лудостта си. Но когато се осмели и да

ми се обяснява, аз го оставих облян в сълзи и проснат на земята, затъкнах си ушите, та дори да не чуя безсрамните му молби, и дойдох да ти кажа. Сам прецени как ще го накажеш.

ЗЕВС

Ах, проклетникът! Мене ще измества, Херината любов ще търси! Толкова ли се е опил с нектар? Но ние сме виновни за това, прекомерно сме човеколюбиви, направихме хората дори свои сътрапезници. Значи, трябва да им се прости, ако, пиейки нашето питие и виждайки небесни красоти, каквито никога не са видели на земята, са пожелали да вкусят от тях, пленени от любов. А любовта е нещо тиранично, тя владее не само хората, но понякога и самите нас.

ХЕРА

За тебе тя е наистина господар, води те, както казват, за носа, ти я следваш, където те мъкне, лесно се превръщаш, на каквото ти каже, и изобщо ти си роб и играчка на любовта. Сега зная защо прощаваш на Иксион — защото и ти сам някога съблазни жена му, която ти роди син Пиритой.

ЗЕВС

Още ли помниш какво съм си играл, слизайки на земята? Но... знаеш ли какво мисля да правим с Иксион? Да не го наказваме и да не го отстраняваме от трапезата си: просташко е. А понеже е влюбен и, както казваш, плаче и непоносимо страда...

ХЕРА

Какво, Зевсе? Боя се да не би и ти да кажеш нещо срамно.

ЗЕВС

Съвсем не! Ще направим от облак един образ, подобен на самата тебе. Когато пирът свърши, и той, както обикновено, не може да заспи от любов, ще сложим този образ до него. Така той ще престане да страда, смятайки, че е постигнал желанието си.

ХЕРА

Стига! Да загине, задето желае каквото не му се пада!

ЗЕВС

Все пак постой, Херо! Какво ще ти стане от тази фалшификация, ако Иксион живее с облак?

ХЕРА

Да, но ще изглежда, че облакът съм аз, и поради приликата срамът ще падне върху мене.

ЗЕВС

Това са глупости. Нито облакът ще стане някога Хера, нито ти — облак. Само Иксион ще бъде измамен.

ХЕРА

Да, но всички хора са груби. Като слезе на земята, той може да се похвали и да разкаже на всички, че се е любил с Хера, че е замествал Зевс в леглото му. Може да каже, че аз съм се влюбила в него, а те ще му повярват, без да знаят, че е спал с облак.

ЗЕВС

Ако каже нещо такова, ще го хвърлим в ада, ще го вържем за едно колело, ще го въртим вечно заедно с него, и той ще търпи неспирни мъки, наказан не заради любовта си — в това няма нищо лошо, — а заради хвалбата си.

7

ХЕФЕСТ И АПОЛОН

ХЕФЕСТ

Аполоне, видя ли бебето на Мая^[1], дете току-що се роди? Колко е хубаво, как се усмихва на всички! Още от сега показва, че ще стане много добро.

АПОЛОН

От това ли бебе очакваш нещо добро, Хефесте? Та то е по-старо от Япет, що се отнася до хитростта!

ХЕФЕСТ

Че какво лошо би могло да стори, ей сега се е родило!

АПОЛОН

Питай Посейдон, комуто открадна тризъбеца, или Арес — че и на него незабелязано измъкна меча от ножницата, да не говоря за себе си — обезоръжи ме и ми взе лъка и стрелите!

ХЕФЕСТ

Как? Новороденото, което едва стои на нозе, дете е още в пелени?

АПОЛОН

Ще разбереш, Хефесте, нека само се доближи до тебе!

ХЕФЕСТ

То вече се доближи.

АПОЛОН

Е, и? Всичките ти ли инструменти са у тебе, не се ли е изгубил някой?

ХЕФЕСТ

Всичките, Аполоне.

АПОЛОН

Все пак поразгледай хубаво.

ХЕФЕСТ

Зевсе! Не виждам клещите!

АПОЛОН

Но ще ги видиш в пелените на бебето.

ХЕФЕСТ

Така сръчно е, сякаш в корема на майка си е усвоило изкуството да краде.

АПОЛОН

Та ти не си го чувал как приказва вече, какво е устато и бърливо! Дори си предлага услугите на нас! Вчера извика Ерос на борба и изведнъж, не зная как, му тури крак и го просна на земята. После, докато го хвалеха, открадна пояса на Афродита, която го прегърна заради победата му, и скиптъра на Зевс, докато той се смееше. Ако мълнията не беше много тежка и пълна с огън, и нея щеше да измъкне.

ХЕФЕСТ

Наистина, страшно дете!

АПОЛОН

На всичко отгоре е вече и музикант.

ХЕФЕСТ

Какво имаш предвид?

АПОЛОН

Намерило нейде умряла костенурка и от нея направи инструмент. Нагласи два рога и ги свърза, вби ключове и постави магаренце, опъна

седем струни и засвири тъй сладко, тъй звучно, Хефесте, че и аз, дето толкова време се упражнявам на китара, взех да му завиждам. Мая казваше, че нощем не оставало на небето, а от любопитство слизало чак в ада — явно за да открадне нещо и от там. Има крила, направило си е една пръчка с чудна сила, с нея води душите и кара мъртвите долу.

ХЕФЕСТ

Аз му я дадох да си играе с нея.

АПОЛОН

И то ти се отплати — твоите клещи...

ХЕФЕСТ

Добре, че ме подсети. Ще вървя да си ги взема, ако, както казваш, се намират в пелените му.

[1] Бебето на Мая е Хермес. — Б.пр. ↑

8

ХЕФЕСТ И ЗЕВС

ХЕФЕСТ

Какво трябва да правя, Зевсе? Дойдох по твоя заповед с брадвата, тъй остра, че ако трябва, и камък ще разсече с един удар.

ЗЕВС

Добре, Хефесте. Хайде сега, удари ме по главата и я разцепи на две.

ХЕФЕСТ

Искаш да видиш дали съм луд? Ха заповядай друго, което желаяш да ти се направи.

ЗЕВС

Точно това искам — да ми разцепиш главата. А ако не се подчиниш, не за първи път сега ще изпиташ гнева ми^[1]. Трябва да удариш с всичка сила, и то веднага. Умирам от родилни болки, разбъркаха ми мозъка!

ХЕФЕСТ

Зевсе, внимавай да не направим нещо лошо! Брадвата е остра и тя ще ти бабува не без кръв, не като Илития!

ЗЕВС

Ти само удари смело, Хефесте! Зная аз какво ми трябва.

ХЕФЕСТ

Не искам, но ще те ударя. Какво да правя, когато ти заповядваш?... Какво е това? Въръжена девойка? Голяма болка си носил в главата си, Зевсе! Имал си право да бъдеш гневен, като си носил под мозъчната си ципа такава голяма девойка, и то въръжена!

Та главата ти не е била глава, ами лагер! А тя вече скача, играе боен танц, разтърсва щит, размахва копие, беснее и, най-важното, много е хубава и само за миг стигна разцвета на младостта си! Истина, сивоока е, но затова пък шлемът ѝ стои много добре. Зевсе, дай ми я за жена, като награда за бабуването ми!

ЗЕВС

Невъзможно нещо искаш, Хефесте! Тя ще пожелае да остане навеки девица. А аз, що се отнася до мене, нямам нищо против.

ХЕФЕСТ

Това исках. Аз сам ще се погрижа за останалото, ще я отвлека.

ЗЕВС

Ако ти е лесно, направи го. Но зная, че желаш невъзможното.

[1] Когато веднъж Зевс нанасял побой на Хера, Хефест се притекъл на помощ на майка си. Тогава Зевс го уловил за крака и го запратил към земята. Цял ден Хефест летял във въздуха и едва привечер паднал на остров Лемнос. Очевидно този епизод има предвид Зевс. — Б.пр. ↑

9

ПОСЕЙДОН И ХЕРМЕС

ПОСЕЙДОН

Хермесе, може ли да видя Зевс?

ХЕРМЕС

По никой начин, Посейдоне.

ПОСЕЙДОН

Все пак обади му.

ХЕРМЕС

Не дотягай, казвам ти! Неудобно е, не можеш да го видиш сега!

ПОСЕЙДОН

Да не би да се занимава с Хера?

ХЕРМЕС

Не, друго нещо е...

ПОСЕЙДОН

Разбирам, Ганимед е вътре.

ХЕРМЕС

И това не е. Зле се чувствува.

ПОСЕЙДОН

От какво, Хермесе? Думите ти ме плашат.

ХЕРМЕС

Срам ме е да кажа, такава нещо е...

ПОСЕЙДОН

Не бива да те е срам от мене, аз съм ти чичо.

ХЕРМЕС

Току-що роди, Посейдоне...

ПОСЕЙДОН

Хайде де, той ли е родил? От кого? Значи, той бил женомъж, пък ние да не знаем. Но коремът му не показваше, че е бременен!

ХЕРМЕС

Прав си. Плодът не беше там.

ПОСЕЙДОН

Разбирам, пак е родил от главата си, както бе родил Атина. Родовита глава имал!

ХЕРМЕС

Не, забременя с бедрото си, а там е детето на Семела.

ПОСЕЙДОН

Браво! Юнак! Че той бременее целият, с всяка част на тялото си! Но коя е тая Семела?

ХЕРМЕС

Тиванка, една от Кадмовите дъщери. Събра се с нея и я оплоди.

ПОСЕЙДОН

И след това, Хермесе, роди вместо нея?

ХЕРМЕС

Точно тъй, макар че ти се струва странно. При Семела тайно отишла Хера — ти знаеш колко е ревнива — и я убедила да поиска от Зевс да дойде при нея с гръмовете и светкавиците си. А когато той се съгласил и дошъл с мълнията, покривът се запалил и Семела загинала от огъня. На мене той заповяда да разрежа корема ѝ и да му занеса неузрелия още седеммесечен плод. След като сторих това, той разряза

бедрото си и го постави вътре, та там да узрее. И ето сега вече, на третия месец, той го роди и се чувствава зле от родилни болки.

ПОСЕЙДОН

Къде е сега детето?

ХЕРМЕС

Занесох го на Низа и го предадох на нимфите да го отгледат. Името му е Дионис.

ПОСЕЙДОН

Значи, моят брат се пада и майка, и баща на този Дионис?

ХЕРМЕС

Така изглежда. Но аз трябва да му донеса вода за раната и да свърша всичко друго — като на родилка.

10

ХЕРМЕС И ХЕЛИОС

ХЕРМЕС

Хелиосе, не излизай днес — тъй казва Зевс — нито утре, нито вдругиден, а си остани в къщи. През това време нека трае едина-единствена дълга нощ. Затова нека Хорите разпрегнат конете, а ти угаси огъня и си почини по-дълго.

ХЕЛИОС

Ти идеш с неочаквана и странна вест, Хермесе. Дали не му се е сторило, че съм кривнал от пътя и съм карал извън определените граници, та ми се сърди и е решил да направи нощта три пъти по-дълга от деня?

ХЕРМЕС

Нищо подобно, и това не ще бъде завинаги. Просто на него сега му трябва нощта да стане по-дълга.

ХЕЛИОС

Но къде е той и откъде те праща да ми съобщиш това?

ХЕРМЕС

От Беотия, Хелиосе, от Амфитрионовата жена, с която се люби.

ХЕЛИОС

Е, че не му ли стига една нощ?

ХЕРМЕС

Съвсем не. От тази връзка трябва да се роди един велик и многопобеден бог; не е възможно да го издокара за една нощ.

ХЕЛИОС

Добре, нека го издокара, на добър час! Но такова нещо, Хермесе, не е ставало по времето на Кронос (тук сме само двамата): той никога не спеше отделно от Рея, нито оставяше небето, за да спи в Тива. Денят си беше ден, а нощта — нощ, според размера им, съобразен с годишните времена, нямаше странности и промени, нито пък той общуваше някога със смъртна жена. А сега заради една нещастна женица всичко трябва да се обърне наопаки, конете да изгубят подвижността си от бездействието и пътят да стане труден, останал три дена подред без движение, а бедните хора да живеят в мрак. Това ще спечелят от любовните приключения на Зевс: ще седят и ще чакат, докато онзи издокара в тази дълга тъмнина атлета, за когото говориш.

ХЕРМЕС

Мълчи, Хелиосе, да не си изпатиш заради тези думи! Аз пък ще ида при Селена и при Съня да съобщя и на тях каквото Зевс е заръчал: тя бавно да върви напред, а Сънят да не напуща хората, и те да не разберат, че нощта е станала толкова дълга.

11

АФРОДИТА И СЕЛЕНА

АФРОДИТА

Какво говорят за тебе, Селено? Когато стигаш Кария, спираш колата си и гледаш Ендимион, който спи под открито небе (нали е ловец!), а понякога посред пътя си слизаш при него!

СЕЛЕНА

Питай своя син^[1], Афродито, той е причина за това.

АФРОДИТА

Остави го! Той е безсрамник! Та какво направи с мене, с майка си! Ту ме води на Ида при троянеца Анхиз, ту в Ливан при онзи асирийски момък, в когото накара да се влюби и Персефона, та наполовина ми отне любовника^[2]. Много пъти го заплашвах, че ако не престане да върши такива лудории, ще му строша лъка и стрелника и ще му отрежа крилата. Вече го бих веднъж със сандал по задника. А той, не зная как така, изведнъж се уплаши и взе да ми се моли, но след миг забрави всичко.

Но я ми кажи, хубав ли е Ендимион? Това най-добре утешава скръбта.

СЕЛЕНА

На мене ми се струва много хубав, Афродито, особено когато подложи плаща си на скалата и заспи, хванал в лявата си ръка копията, които му се изплъзват, докато дясната, извита около главата, красиво обкръжава лицето му, и той, обзет от съня, диша със своя амброзиен дъх. Тогава аз безшумно се спускам, стъпвам на пръсти, за да не го събудя и стресна, и... знаеш. Какво ще ти говоря за след това? Чуй едно: умирам от любов!

- [1] Селена има предвид крилатия бог на любовта Ерос. — Б.пр. ↑
- [2] Асирийският момък е Адонис. — Б.пр. ↑

12

АФРОДИТА И ЕРОС

АФРОДИТА

Еросе, дете мое, гледай какво правиш! Не говоря за работите ти на земята, колко неща караш хората да вършат против себе си и против другите. Говоря за работите ти на небето: ти показваш Зевс във всевъзможни форми и го превръщаш, в каквото ти хрумне, сваляш Селена от небето, караш понякога Хелиос да се заседява при Климена и да забравя за пътя си. А безсрамията си спрямо мене, своята майка, вършиш съвсем безцеремонно. Ти стигна върха на дързостта си! Дори самата Рея, вече бабичка и майка на толкова богове, ти накара да се влюби в едно момче, да страда за онзи фригийски юноша^[1]. От тебе тя обезумя: впрегна лъвовете, взе корибантите — и те безумни като нея — и заедно се носят нагоре-надолу по Ида; тя с плач призовава Атис, а корибантите — един от тях отсича с меч ръката си, друг, разпуснал коси, лети безумен по планините, трети надува рог, четвърти думка тимпан или бие кимвал, и изобщо всичко на Ида е шум и безумие. И аз се боя, боя се аз, която съм те родила за такава беда на всички, да не би някога Рея, когато изпадне в лудост или, по-скоро, когато дойде на себе си, да каже на корибантите да те хванат и разкъсат или да те хвърлят на лъвовете. От това се боя, като гледам как се излагаш на опасност.

ЕРОС

Бъди спокойна, майко, защото дори със силните лъвовете съм вече приятел: често се качвам на гърбовете им, хващам ги за гривите и ги карам, а те махат с опашка, оставят ме да слагам ръка в устата им, облизват я и я пускат. А самата Рея — кога ще намери тя време за мене, след като цяла е владена в Атис? Но и какво съм крив аз, че показвам какво е хубаво? А вие не се стремете към хубостта и не обвинявайте мене. Искаш ли, майко, нито ти да любиш Арес, нито той — тебе?

АФРОДИТА

Колко си силен, как владееш всички! И все пак някога ще си спомниш моите думи.

[1] Фригийският юноша е Атис, споменат по-долу и с името си.
— Б.пр. ↑

13

ЗЕВС, АСКЛЕПИЙ И ХЕРАКЪЛ

ЗЕВС

Асклепий, Херакле! Стига сте се карали помежду си като смъртни! Това е неприлично и чуждо на пира на боговете!

ХЕРАКЪЛ

Но ти искаш ли, Зевсе, този вещер да стои по-високо от мене?

АСКЛЕПИЙ

Да, кълна се в Зевс, защото съм по-достоеен от тебе.

ХЕРАКЪЛ

С какво, поразнико^[1]? Затуй ли, че Зевс те удари с мълнията си, задето вършеше непозволени работи^[2], а сега от съжаление си повърнат към безсмъртие?

АСКЛЕПИЙ

Значи, си забравил, Херакле, как и ти горя на Ета^[3], ти, който ме обиждаш заради огъня?

ХЕРАКЪЛ

Все пак ние не сме живели еднакво. Аз съм син на Зевс и съм теглил тъй много — да изчиствам живота, да се бия със зверове, да наказвам престъпни хора. А ти си събирач на корени и скитник! Може би си полезен да даваш своите лекарства на болни хора, но нищо като за мъж не си показал!

АСКЛЕПИЙ

Добре казваш, защото аз ти излекувах раните, когато неотдавна дойде полуизгорен, с тяло, осакатено както от хитона, така и от

огъня^[4]. Пък аз, ако не друго, поне нито съм робувал като тебе, нито съм прел вълна в Лидия, облечен в женска дреха и удрян от Омфала с нейния златен сандал^[5], нито пък, обзет от бяс, съм убил жена си и децата си.

ХЕРАКЪЛ

Ако не спреш да ме обиждаш, ей сега ще узнаеш, че никак не ще ти помогне безсмъртието! Ще те хвана и ще те хвърля от небето с глава надолу^[6], та и Пеон не ще може да те излекува, като си разбиеш черепа!

ЗЕВС

Спрете, казвам ви, и не ни смущавайте гостите, иначе и двама ви ще отстраня от пира! — Все пак, Херакле, справедливо е Асклепий да стои по-високо от тебе дори затуй, че е умрял по-рано.

[1] Като назовава Асклепий поразник, Херакъл загатва за поразяването му от мълнията на Зевс. — Б.пр. ↑

[2] Непозволеното се състояло в това, че Асклепий възкресявал мъртвци. — Б.пр. ↑

[3] За да си възвърне любовта на Херакъл, Деянира му дала хитон, напоен с отровената от Хераклова стрела кръв на кентавъра Нес. Облечената дреха причинила нечовешки болки на героя. За да се спаси от мъките, той заповядал да бъде жив изгорен на кладата, издигната на планината Ета. — Б.пр. ↑

[4] Тялото на Херакъл било осакатено както от напоения с кръв хитон, така и от пламъците на кладата. — Б.пр. ↑

[5] За да изкупи убийството на приятеля си Ифит, Херакъл робувал три години на индийската царица Омфала. Облечен в женски дрехи, той трябвало да преде вълна, удрян от царицата. — Б.пр. ↑

[6] Херакъл се заканва да се разправи с Хефест така, както някога се бил разправил с него Зевс. — Б.пр. ↑

14

ХЕРМЕС И АПОЛОН

ХЕРМЕС

Защо си мрачен, Аполоне?

АПОЛОН

Защото съм нещастен в любовта, Хермесе.

ХЕРМЕС

Да, за такава нещо заслужава да се скърби. Но в какво е твоето нещастие? Навярно случаят с Дафна все още те мъчи?

АПОЛОН

Не, оплаквам своя любим лаконец, Ойбаловия син.

ХЕРМЕС

Що думаш, мъртъв ли е Хиацинт?

АПОЛОН

Уви, да.

ХЕРМЕС

Кой го погуби, Аполоне? Кой е бил толкова безсърдечен, че да убие това красиво момче?

АПОЛОН

Аз сам извърших това.

ХЕРМЕС

В пристъп на лудост ли, Аполоне?

АПОЛОН

Не, стана едно неволно нещастие.

ХЕРМЕС

Как? Искам да чуя как стана това.

АПОЛОН

Учеше се да хвърля диск, и аз хвърлях заедно с него. Зефир, този триклет вятър, и той отдавна беше влюбен в него, но бе пренебрегван и не можеше да понася надменността му. Както обикновено, аз метнах диска нагоре. Тогава той духна откъм Тайгет, отнесе го и го блъсна в главата на момчето. От раната рукна кръв и момчето веднага умря. Но аз веднага се втурнах след Зефир със стрелите си и преследвах беглеца до самата планина, а на момчето издигнах гроб в Амикла, там, дето дискът го повали, и накарах земята да създаде от кръвта му прекрасно цвете, Хермесе, най-красивото от всички цветя, а по него — буквени знаци на моя плач по-мъртвия^[1]. Смяташ ли за безсмислена скръбта ми?

ХЕРМЕС

Да, Аполоне. Ти знаеше, че си направил свой любимец един смъртен. Затова не страдай сега, когато той е мъртъв.

[1] Гърците виждали върху листата на хиацинта буквите AI, т.е. междуметието, което изразява скръб. — Б.пр. ↑

15

ХЕРМЕС И АПОЛОН

ХЕРМЕС

Да бъде куч, да бъде прост ковач, Аполоне, и да е женен за най-хубавите богини, за Афродита и Харита!

АПОЛОН

Късмет, Хермесе! Но едно се чудя: как понасят любовта му, и особено когато го гледат окъпан в пот, приведен над огнището, а лицето му покрито със сажди! И все пак, макар и такъв, те го прегръщат, целуват, спят с него!

ХЕРМЕС

Това ядосва и самия мене, аз завиждам на Хефест. Носи дълги коси, Аполоне, свири на китара, гордей се с хубостта си, а аз — със стройността си и с лирата, но когато дойде време за сън, спим сами.

АПОЛОН

Аз съм изобщо нещастен в любовта. Две същества обичах безмерно, Дафна и Хиацинт. Дафна така ме мразеше, че предпочете да се превърне в дърво, отколкото да бъде моя, а Хиацинт загина от моя диск, и сега вместо тях имам... венци.

ХЕРМЕС

Аз пък веднъж с Афродита... но не бива да се хваля...

АПОЛОН

Зная, и, казват, тя родила от тебе Хермафродит. Но я ми кажи, ако случайно знаеш, как тъй Афродита не го ревнува от Харита, и Харита — от Афродита?

ХЕРМЕС

Защото Харита живее с него на Лемнос, Аполоне, а Афродита — на небето. Освен това тя е заета обикновено с Арес и е влюбена в него, та малко я е грижа за този ковач.

АПОЛОН

И смяташ ли, че Хефест знае това?

ХЕРМЕС

Знае, но какво би могъл да стори, като го гледа такъв силен младеж и войник? Затова си мълчи, но заплашва, че ще измайстори една мрежа, с която ще ги оплете и хване в леглото.

АПОЛОН

Не зная, но бих си пожелал да хванат мене с нея...

16

ХЕРА И ЛЕТО

ХЕРА

Лето, хубави деца си родила на Зевс!

ЛЕТО

Не всички, Херо, можем да раждаме такива, като твоя Хефест.

ХЕРА

Но този куцльо все пак е полезен, защото е отличен майстор, украси ни небето, ожени се за Афродита и тя държи на него, а твоите деца... Дъщеря ти е прекалено мъжествена и дива, а напоследък отишла в Скития, и всички знаят какво яде, щом убива чужденци и подражава на скитите, на тези людоеди. Аполон пък си дава вид, че всичко знае — и да стреля, и да свири, и да лекува, и да предрича; отворил си прорицателски работилници — една в Делфи, други в Кларос и в Дидима — и лъже допитващите се до него, като дава неясни и двусмислени отговори на въпросите им, та грешката му да бъде винаги безопасна. И той богатее от подобна дейност: много са глупците, които се оставят да ги лъжат. Но на по-свестните е добре известно, че в повечето случаи той хвърля прах в очите. Та сам той, пророкът, не знаеше, че ще убие Хиацинт с диска си, не си предсказа, че Дафна ще избяга от него, дете е толкова хубав и с такава коса! Така че не виждам защо си се смятала за майка на деца по-хубави от тези на Ниоба.

ЛЕТО

О, зная как те огорчават тези мои деца, убийщата на чужденците и лъжепророкът, когато ги гледаш сред боговете, и особено когато нея хвалят за хубостта ѝ, а той свири на пирове и всички му се дивят...

ХЕРА

Караш ме да се смея, Лето! Дивят се на онзи, когото, ако музите бяха отсъдили право, Марсий щеше да одере, след като го бе победил в музиката! Но той, нещастникът, измамен, загина поради несправедливата присъда. А хубавата ти девойка е толкова хубава, та когато разбрала, че Актеон я видял, се уплашила да не би момъкът да разкаже за грозотата ѝ, и насъскала кучетата срещу него! Не ще говоря, че нямаше да бабува на родилките^[1], ако самата беше мома...

ЛЕТО

Горделива си, Херо, защото си съпруга на Зевс и царуваш заедно с него, затова и без страх обиждаш. Но след миг ще те видя отново да плачеш, когато той те напусне и слезе на земята, превърнат в бик или лебед.

[1] Една от функциите на Артемида била да помага на родилките.
— Б.пр. ↑

17

АПОЛОН И ХЕРМЕС

АПОЛОН

Защо се смееш, Хермесе?

ХЕРМЕС

Защото видях нещо много смешно, Аполоне.

АПОЛОН

Кажи тогава, да чуя, че и аз да се смея.

ХЕРМЕС

Афродита се любеше с Арес, а Хефест ги издебна и върза.

АПОЛОН

Как? Изглежда, че ще кажеш нещо интересно.

ХЕРМЕС

От дълго, мисля, той знаеше това и ги дебнеше. Прикрепи невидима мрежа около леглото и отиде на работа в ковачницата. После влиза Арес — тайно, както си мислеше, но Хелиос го съглежда и казва на Хефест. И когато легнаха в постелята и се заловиха за работа, попаднаха в капана — мрежата се сплита върху тях и Хефест се явява. Афродита — тя бе съвсем гола — се смути, като нямаше с какво да се закрие, а Арес отначало искаше да избяга и се надяваше, че ще разкъса мрежата, но после, като разбра, че е хванат здраво, удари на молба.

АПОЛОН

И какво, Хефест освободи ли ги?

ХЕРМЕС

Още не. Свика боговете и им показа прелюбодейците. А те, голи и двамата, свели очи, лежат вързани, червят се... Гледката ми се видя много приятна, само дето работата им не стигна до края...

АПОЛОН

Ами онзи, ковачът де, не се ли срамува да показва сам срама на брака си?

ХЕРМЕС

Вярвай бога, той стои край тях и се смее! Аз лично, ако трябва да кажа истината, завиждам на Арес, който не само обладаваше най-хубавата богиня, но дори беше вързан с нея.

АПОЛОН

Значи, при това условие ти би дал да те вържат?

ХЕРМЕС

А ти не би ли дал, Аполоне? Иди, хвърли един поглед. Ще ти се възхитя, ако не си пожелаеш подобно преживяване, след като ги видиш.

18

ХЕРА И ЗЕВС

ХЕРА

Аз бих се срамувала, Зевсе, ако имах такъв син^[1] — тъй женствен и пропаднал от пиянство, с женска превръзка на косата, постоянно сред беснеещи жени, по-изнежен и от самите тях, танцува под звуците на тимпани, флейти и кимвали — изобщо, подобен на всеки, но не и на тебе, на баща си.

ЗЕВС

И все пак той, с женската превръзка, той, по-изнеженият от жените, Херо, не само завладя Лидия, подчини жителите на Тмол и покори траките, но и потегли с тая своя женска войска срещу индийците, взе слоновете им, завладя земята им и отведе в плен царя им, който дръзна да му се противи. И всичко това той извърши с игри и танци, с бръшлянови тирсове^[2], пиян, както казваш ти, и бесен. Ако пък някой дръзна да го хули, да обижда неговите тайнства, той го наказва: върза с лозина виновника или накара майка му да го разкъса като сърне^[3]. Виждаш ли какви мъжествени, достойни за баща му дела? Ако в тях има игра и разпуснатост, не бива да му придиряме, особено като помислим какъв би бил в трезво състояние онзи, който в пияно върши това!

ХЕРА

Струва ми се, че ще възхвалиш и неговото откритие — лозата и виното, и то, макар че виждаш какво вършат пияните, как губят разсъдък, вършат престъпления и, изобщо, безумствуват от пиенето. Например Икарий, първият, комуто той даде лозовия стрък, бе убит с лопати от собствените си сътрапезници.

ЗЕВС

Това не значи нищо. Тия неща не ги прави нито виното, нито Дионис, а прекомерното пиене, наливането с чисто вино отвъд границата на приличното. Който пие с мярка, ще стане весел и по-приятен и не ще направи на никого от сътрапезниците си това, което изпатил Икарий. Но ти, Херо, изглежда, още ревнуваш и си спомняш за Семела^[4], щом осъждаш най-хубавия дар на Дионис.

[1] Тоя Зевсов син е Дионис, споменат с името си в края на диалога. — Б.пр. ↑

[2] Тирсът е бакхически жезъл, пръчка, увита с бръшлян и лозови листа, на върха с шишарка. — Б.пр. ↑

[3] Зевс има предвид наказанията, които Дионис наложил на Ликург, цар на едонците, и на Пентей, цар на Тива. — Б.пр. ↑

[4] Семела родила Дионис от Зевс. — Б.пр. ↑

19

АФРОДИТА И ЕРОС

АФРОДИТА

Какво е това, Еросе? Ти събори всички други богове — Зевс, Посейдон, Аполон, Рея, мене — своята майка. Само от Атина се държиш настрана, за нея твоята факла не гори, няма стрели в колчана ти, а ти не си стрелец и не улучваш.

ЕРОС

Боя се от нея, майко. Страшна е, очите ѝ бляскат, ужасно е мъжествена. Когато опна лъка и тръгна към нея, тя разтърсва качулка на шлема си, уплашва ме, аз захващам да треперя и лъкът се изплъзва от ръцете ми.

АФРОДИТА

Че Арес не беше ли по-страшен? И все пак ти го обезоръжи и победи.

ЕРОС

Да, но той сам ме допуска до себе си и ме вика, а Атина винаги ме гледа изпод вежди. Веднъж прелетях край нея с факла в ръка, а тя: „Ако доближиш, казва, кълна се в татко, ще те пробода с копието, ще те уловя за крака и ще те запратя в Тартара или ще те разкъсам с ръцете си...“ Много такива заплахи изрече. И гледа сърдито, а на гърдите си има един страшен образ с коси от змии, от който много ме е страх. Тя ме плаши с него и аз бягам, щом го видя.

АФРОДИТА

Значи, от Атина и от горгоната, казваш, те е страх, а не си се уплашил от мълнията на Зевс! Ами музите защо са неуязвими и стрелите ти не ги ловят? И те ли разтърсват качули и показват горгони?

ЕРОС

Тях аз уважавам, майко. Те са такива едни сериозни, винаги размишляват над нещо и се занимават с песни, че и аз често се застоявам при тях, пленен от техните мелодии.

АФРОДИТА

Остави и тях, щом са сериозни. Ами Артемида защо не нараняваш?

ЕРОС

Нея изобщо не мога да хвана, постоянно тича по планините. Освен това тя си има един свой Ерос, своя любов.

АФРОДИТА

Каква, детето ми?

ЕРОС

Ловът на елени и сърни. Гони ги, хваща ги или ги прострелва и изобщо с това се занимава. Но нейният брат, макар че и той е стрелец и далномерец^[1]...

АФРОДИТА

Зная, детето ми, него ти си улучвал много пъти.

[1] Далномерец е постоянният епитет на Аполон у Омир. — Б.пр.

↑

20

СЪДЪТ НАД БОГИНИТЕ

ЗЕВС

Хермесе, вземи тази ябълка и иди във Фригия при Приамовия син, пастира — той пасе стадото си на Гаргар, в Ида, — и му кажи: „Парисе, Зевс ти заповядва, понеже самият ти си красив и разбираш от любовните работи, да отсъдиш коя от тези богини е най-хубава. Нека победителката в състезанието вземе тази ябълка.“ — Време е вече и за вас да вървите при съдията си. Аз се отказвам от посредничество, защото ви обичам еднакво, и ако беше възможно, с радост бих поздравил всички ви като победителки. Освен туй, ако дам на една от вас наградата за красота, другите две ще ме намразят. Затова аз не съм подходящ за ваш съдия, докато момъкът, фригиецът, при когото отивате, е от царско потекло и роднина на моя Ганимед. Иначе той е прост и естествен; никой не ще каже, че е недостоеен за такова зрелище.

АФРОДИТА

Зевсе, дори ако ни поставиш за съдия самия Мом, аз смело ще се покажа пред него. Какво би могъл да ми разкритикува? Необходимо е обаче и останалите две да харесат тоя съдия.

ХЕРА

Ние, Афродито, също не се боим, дори ако посредничеството се възложи на твоя Арес. Разбира се, приемаме и казания Парис, който и да бъде той.

ЗЕВС

И ти ли си съгласна, дъще? Какво казваш? Извърщаш се, руменееш! Вие, момичетата, винаги поруменявате от такива неща. Все пак ти кимваш. — Хайде, вървете, а победените да не се сърдят на

съдията, да не причиняват зло на момъка. Та нали не може всички да бъдете еднакво красиви?

ХЕРМЕС

Да вървим направо към Фригия! Аз ще ви водя, а вие чевръсто ме следвайте и не се бойте. Познавам аз Парис. Красив момък е, разбира от любов и много го бива да решава такива въпроси. Той няма да отсъди криво.

АФРОДИТА

Всичко това е много хубаво и изгодно за мене — че съдията ни е справедлив. Но женен ли е, или няма жена?

ХЕРМЕС

Не е съвсем неженен, Афродито.

АФРОДИТА

Тоест как?

ХЕРМЕС

Мисля, че с него живее една жена от Ида, хубава, но проста и страшно дива. Изглежда, че той не ѝ обръща много внимание. Но защо питаш това?

АФРОДИТА

Ей така.

АТИНА

Ти, драги, постъпваш незаконно, като разговаряш с нея насаме!

ХЕРМЕС

В това няма нищо лошо за вас, Атино. Пита ме дали Парис е женен.

АТИНА

Че какво я засяга това?

ХЕРМЕС

Не зная. Казва, че пита не с някаква цел, а ей така.

АТИНА

Е, какво? Женен ли е?

ХЕРМЕС

Изглежда — да.

АТИНА

Ами има ли влечение към военните работи, славолюбив ли е, или си е просто говедар?

ХЕРМЕС

Не мога да ти кажа с положителност, но трябва да се предполага, че като млад човек се стреми и към това и би желал да бъде пръв в боевете.

АФРОДИТА

Виждаш ли? Аз не се сърдя и не те обвинявам, задето говориш с нея насаме. Такива неща не са за Афродита, а за мърморковците.

ХЕРМЕС

И тя ме запитва почти същото. Затова не ѝ се сърди и не смятай, че си онеправдана, ако и на нея съм отговорил така естествено.

Но докато говорим, ние изминахме вече много път, оставихме звездите далече зад себе си и сме почти във Фригия. Аз ясно виждам и Ида, и целия Гаргар, а ако не се лъжа, дори вашия съдия Парис.

ХЕРА

Къде е? Аз не го виждам.

ХЕРМЕС

Гледай тук, Херо, наляво, не към върха на планината, а към склона ѝ, където е пещерата, там виждаш и стадото му.

ХЕРА

Не, не виждам стадо.

ХЕРМЕС

Как, не виждаш ли кравичките ей там, дето сочи пръстът ми? Те излизат измежду скалите, а от онази канара се спуща човек, с гега в ръка, и гледа стадото да не се пръска.

ХЕРА

Сега го виждам — ако само е той.

ХЕРМЕС

Да, той е. Но понеже вече сме близо, хайде, ако обичате, да се спуснем и тръгнем по земята, за да не го уплашим, ако изведнъж прилетим от небето.

ХЕРА

Добре казваш, тъй да сторим. — А сега, като слязохме, ти, Афродито, мини напред и ни води. Ти трябва да познаваш тази местност, защото, както говорят, често си слизала при Анхиз.

АФРОДИТА

Тези твои шеги не ме ядосват, Херо.

ХЕРМЕС

Не, аз ще ви водя. И аз самият съм прекарвал на Ида, когато Зевс беше влюбен във фригийчето, и често идвах тук по негова поръка, за да наглеждам момчето. А когато се беше превърнал в орел, аз летях до него и му помагах да носи красавеца. Ако си спомням добре, ето от тази скала го грабна. Момчето тъкмо свиреше на стадото, а Зевс се спусна зад него, хвана го грижливо с ноктите си, взе в клюна си шапката му и го издигна. Уплашено, то бе извърнало глава и гледаше към него. Тогава аз взех свирката му, че то я бе захвърлило от страх... Но вашият съдия е вече близо, можем да го заговорим. — Здравей, пастирю!

ПАРИС

Здрасти, момко! Кой си ти, та идеш тук при нас? Какви са тия жени с тебе? Не са такива, дето живеят по планините — толкова са хубави!

ХЕРМЕС

Не, те не са жени, Парисе. Ти виждаш Хера, Атина и Афродита. И мене, Хермес, ме изпрати Зевс... Но защо се разтрепери и побледня? Не бой се! Няма нищо лошо.

Той заповядва да отсъдиш коя от тях е най-хубава. „Понеже, казва, той самият е красив и разбира от любовните работи, на него възлагам присъдата.“ Наградата на състезанието ще узнаеш, като прочетеш надписа на тази ябълка.

ПАРИС

Я да видя какво пише. „За най-хубавата“. Че как бих могъл аз, господарю Хермесе, човек смъртен и необразован, да стана съдия на такова небивало зрелище, непосилно за един прост говедар? По такива въпроси трябва да отсъждат хора деликатни, градски... А моята работа е коя от две кози е по-хубава и коя крава — от друга крава: това навярно ще отсъдя както трябва. Но тези и трите са еднакво хубави и не зная как може човек да откъсне очи от едната, за да погледне другата. Той не иска да се отдели тъй лесно, ами където е погледнал най-напред, там се хванал и се диви. А ако най-сетне премине към друга, вижда, че и тя е хубава, захласва се и се откъсва от всичко друго. Изобщо аз потъвам в красотата им, тя цял ме обгръща, и ме хваща яд, че не мога да гледам с цялото си тяло, като Аргос. Мисля, че бих отсъдил добре, ако дам ябълката на трите. А тук се притуря и друго: тази е сестра и съпруга на Зевс, а тези — дъщери. Това не затруднява ли още повече решението?

ХЕРМЕС

Не зная, но не можеш да се изплъзнеш от заповедта на Зевс.

ПАРИС

Убеди ги само в едно, Хермесе: да не ми се сърдят двете победени, а да смятат, че грешката е на очите ми.

ХЕРМЕС

Те казват, че тъй ще постъпят. Но време е вече да минеш към решението.

ПАРИС

Ще се опитаме. Какво да се прави? Но първо искам да зная дали ще е достатъчно да ги гледам тъй, както са, или ще трябва да се съблекат, за по-голяма точност на прегледа.

ХЕРМЕС

Това ще решиш ти, като съдия. Заповядай както желаяш.

ПАРИС

Както желая? Искам да ги видя голи.

ХЕРМЕС

Съблечете се, трите! — Ти гледай, аз ще се обърна.

ХЕРА

Отлично, Парисе. Аз ще се съблека първа, за да видиш, че имам не само бели ръце и че съм горда не само защото съм волоока^[1]: аз съм еднакво красива навсякъде.

ПАРИС

Съблечи се и ти, Афродито.

АТИНА

Парисе, не я карай да се съблече, преди да е свалила пояса си, за да не те омагьоса с него — вълшебница е. После, не трябваше да се явява така украсена и нашарена като същинска курва, а да покаже гола хубостта си.

ПАРИС

Добре казват за пояса, свали го.

АФРОДИТА

А защо и ти, Атино, не свалиш шлема и не покажеш главата си открита, ами разтърсваш качулка си и плашиш съдията? Или се боиш да не бъдат разкритикувани сивите ти очи, ако не гледат изпод страшния шлем?

АТИНА

Ето ти, свалих шлема.

АФРОДИТА

Ето ти и тебе пояса.

ХЕРА

Хайде да се събличаме.

ПАРИС

О Зевсе, боже на чудесата! Каква гледка! Каква красота! Каква наслада! Колко прекрасна е тази девица! А тази — в какво царствено величие сияе, наистина достойно за Зевс! А тази — как сладко и мило гледа, как прелъстително се усмихва! Но стига ми вече толкова блаженство! Ако сте съгласни, желая да прегледам всяка една поотделно, тъй като сега се колебая и не зная накъде да погледна, всяка от вас привлича очите ми.

АФРОДИТА

Тъй да сторим.

ПАРИС

Тогава вие двете се отдалечете. Ти, Херо, остани.

ХЕРА

Оставам, и след като ме огледаш добре, помисли и друго: дали е хубав дарът, който ще получиш срещу глас в моя полза. Ако обявиш за най-хубава мене, Парисе, ще бъдеш господар на цяла Азия.

ПАРИС

Моята работа не зависи от дарове. — Добре, отдалечи се. Ще сторя тъй, както сметна за правилно. — Приблужи се ти, Атино.

АТИНА

Ето ме пред тебе. Ако признаеш за най-хубава мене Парисе, никога не ще излизаш надвит от битка, а винаги победител. Ще те направя победоносен воин.

ПАРИС

Не ми трябват войни и битки, Атино. Както виждаш, мир цари сега над Фригия и Лидия, царството на баща ми не воюва. Но бъди спокойна. Ти не ще бъдеш подценена дори когато съдя без оглед на дарове. Хайде, облечи се вече и си сложи шлема, достатъчно те видях. Сега е ред да дойде Афродита.

АФРОДИТА

Ето ме до тебе. Гледай едно по едно, точно, не пропускай нищо, задържай поглед над всяка част от тялото ми. Ако пък искаш, хубавецо, чуй и това от мене: отдавна те гледам такъв млад и хубав, какъвто не зная да има втори във Фригия, и те облажавам за хубостта ти, но и те обвинявам, че не оставяш тия скали и камънаци, за да живееш в града, и погубваш хубостта си в пущинаците. Какво ще вкусиш в тези планини? Каква полза ще имат кравите от твоята хубост? Би трябвало да имаш вече жена, но не груба селянка, каквито са жените в Ида, а някоя от Елада — или от Аргос, или от Коринт, или спартанка, каквата е Елена, млада и хубава, в нищо не по-лоша от мене, и най-важното — жена за любов. Сигурна съм, че, само да те види, тя всичко ще остави, ще ти се отдаде напълно, ще те последва и ще заживее с тебе. Разбира се, ти също си чувал нещо за нея.

ПАРИС

Нищо, Афродито. Но сега с радост бих чул от тебе всичко.

АФРОДИТА

Тя е дъщеря на Леда, прочутата красавица, при която долетял Зевс, превърнат на лебед.

ПАРИС

А каква е наглед?

АФРОДИТА

Бяла, каквато е редно да бъде дъщерята на лебед, нежна, защото е родена от яйце, много спортна и силна и тъй харесвана, че заради нея стана война, когато Тезей я отвлече още като момиче. А когато разцъфтя, всички най-знатни ахейци се събраха да я искат и тя избра сред тях Менелай, от рода на Пелопидите. Ако искаш, аз ще сторя да се ожениш за нея.

ПАРИС

Какво? За омъжена жена?

АФРОДИТА

Млад си ти и простицък, но аз зная как трябва да се правят тези неща.

ПАРИС

Как? Искам и аз да зная.

АФРОДИТА

Ти ще заминеш уж за да посетиш Елада, и когато стигнеш в Лакедемон, Елена ще те види. Оттук нататък моя ще бъде грижата да те залюби и тръгне с тебе.

ПАРИС

Тъкмо туй ми се вижда невероятно — да остави мъжа си и да се съгласи да отплува с един варварин, с един чужденец.

АФРОДИТА

Колкото за това, бъди спокоен. Аз имам двама сина, красавци — Химерос и Ерос, тях ще ти дам за водители по пътя. Ерос ще я завладее изцяло и ще я накара да се влюби, Химерос ще излее върху тебе прелестта си и ще те направи желан и любим, а и аз също ще се явя. Ще помоля Харитите да ни последват, та с общи усилия да я придумаме.

ПАРИС

Какво ще излезе от това, не се знае, Афродито, но аз съм вече влюбен в Елена и, не зная как, мисля, че я виждам, плувам право към Елада, стигам в Спарта и се връщам с тая жена... и ме хваща яд, че това все още не е станало.

АФРОДИТА

Парисе, не бързай да се влюбваш, преди да си се отблагодарил на мене, своята сватовница, чрез решението си. Прилично би било и аз да бъда с вас като победителка, та да отпразнуваме заедно и вашата сватба, и моята победа. С тази ябълка ти можеш да купиш всичко: и любов, и красота, и брак.

ПАРИС

Боя се да не ме забравиш след победата.

АФРОДИТА

Искаш ли да ти се закълна?

ПАРИС

Не, обещавай ми още веднъж!

АФРОДИТА

Обещавам ти, че ще ти дам Елена за жена, че тя ще те последва и ще дойде при вас, в Илион, че аз сама ще бъда с тебе и всичко ще уредя.

ПАРИС

И ще доведеш Ерос, Химерос и Харитите, нали?

АФРОДИТА

Бъди спокоен. Освен тях ще взема още Потос и Хименей.

ПАРИС

Добре, при това условие ти давам ябълката, при това условие — вземи я.

[1] Постоянни Омирови епитети за Хера са белоръка и волоока.
— Б.пр. ↑

21

АРЕС И ХЕРМЕС

АРЕС

Хермесе, чу ли как ни заплаши Зевс? Колко надменно, колко невероятно! „Ако поискам, казва, ще спусна верига от небето, а вие, увиснали за нея, ще се силите да ме смъкнете, но трудът ви ще бъде напразен. Няма да ме свалите. Ако пък аз поискам да я изтегля нагоре, ще вдигна не само вас, ами и земята, и морето заедно с вас“^[1]. И прочее — което и ти чу. Аз не ще отрека, че той е по-силен и по-могъщ от всеки измежду нас поотделно, но не ще повярвам, че е толкова силен, та да не можем да го повалим, ако вземем с нас и земята, и морето.

ХЕРМЕС

Тихо, Аресе! Не е безопасно да се приказват такива неща! Заради това дрънкане можем да си изпатим!

АРЕС

Смяташ ли, че на всеки бих казал това? Не, само пред тебе, защото зная, че умееш да мълчиш. А не бих могъл да премълча пред тебе това, което ми се стори най-смешно, докато слушах заплахите му. Спомням си как неотдавна, когато Посейдон, Хера и Атина направиха заговор против него и искаха да го хванат и вържат^[2], той от страх изгуби и ума и дума, макар че бяха само трима. И ако Тетида не бе се съжалила да му викне за съюзник Бриарей, сторъкия, щяха да го вържат заедно с гръмотевицата и мълнията му. Като си мислех за това, идеше ми да се разсмея над юнашките му речи.

ХЕРМЕС

Мълчи, казвам ти! Не е безопасно за тебе да говориш такива неща, а за мене — да ги слушам!

[1] Сюжетът на този диалог е почерпен от „Илиада“, където Зевс заплашва боговете, за да ги въздържи от участие в Троянската война. — Б.пр. ↑

[2] За заговора на Хера, Посейдон и Атина срещу Зевс говори Омир. — Б.пр. ↑

22

ПАН И ХЕРМЕС

ПАН

Здравей, татко Хермесе!

ХЕРМЕС

Здравей и ти. Но как тъй, аз — твой баща?

ПАН

Не си ли ти Хермес от Килена?

ХЕРМЕС

Да. Но как така си ми син?

ПАН

Незаконен съм, извънредно съм ти се родил.

ХЕРМЕС

Да, да, навярно когато някой козел е прелюбодействувал с коза. Та как ще си мой, като имаш рога, такъв нос, четинеста брада, раздвоени кози копита и опашка на задника си?

ПАН

С подобни подигравки, татко, ти излагаш на срам своя собствен син, а още повече себе си, че раждаш и произвеждаш такива деца. Аз нямам вина за това.

ХЕРМЕС

Коя е майка ти? Кога, без сам да зная, съм прелюбодействувал с коза?

ПАН

Не си прелюбодействувал с коза, ами спомни си, не изнасили ли някога в Аркадия едно благородно момиче? Какво си хапеш пръста, напъваш се и тъй дълбоко недоумяваш? Говоря за Икариевата Пенелопа.

ХЕРМЕС

Е, и какво й стана, че те роди подобен не на мене, а на козел?

ПАН

Ще ти кажа нейните думи. Когато ме изпрати в Аркадия, тя ми рече: „Сине, майка съм ти аз, спартанката Пенелопа, а твой баща, знай, е един бог, Хермес, син на Мая и на Зевс. От това, че си рогат и козлоног, не страдай. Когато баща ти се събра с мене, той се преобрази на козел, за да не го познаят, затова и ти излезе подобен на козел.“

ХЕРМЕС

Да, да, спомням си, че направих такова нещо. Значи, аз, който се гордея с хубостта си, аз, който съм още голоброд, ще се наричам твой баща и ще бъда за смях на всички с прекрасното си потомство?

ПАН

Но аз не те срамя, татко. Музикант съм и свиря много сладко на цафара. Дионис не може да прави нищо без мене, та затова ме направи свой другар и участник в дружината си, и аз водя неговия хор. А ако видиш колко стада имам край Тегея и по Партения, много ще се зарадваш. Освен това владее и цяла Аркадия. Неотдавна, като съюзник на атиняните^[1], така се отличих при Маратон, че получих като отличие пещерата под Акропола. Ако идеш в Атина, ще разбереш колко голямо е там името Пан.

ХЕРМЕС

Кажи ми, женен ли си вече, Пане? Мисля, така те викат.

ПАН

Не, татко. Много съм влюбчив и не се задоволявам само с една.

ХЕРМЕС

Ще рече, налиташ на козите си?

ПАН

Ти се подиграваш, но аз се любя с Ехо, Питие и с всички Дионисови менади, и те много ме одобряват.

ХЕРМЕС

Знаеш ли, сине, коя е първата услуга, за която ще те моля?

ПАН

Заповядай, татко! Да чуем!

ХЕРМЕС

Ето що: приближи се и ме прегърни, но гледай да не ме наречеш „татко“ пред други.

[1] Според една легенда по време на Гръцко-персийските войни Пан дошъл от Аркадия и отблъснал вражеското нашествие при Саламин. — Б.пр. ↑

23

АПОЛОН И ДИОНИС

АПОЛОН

Какво бихме казали, Дионисе? Ерос, Хермафродит и Приап от една майка ли са братя, като са тъй различни по външност и по навици? Първият е хубавец и стрелец, надарен е с голяма сила и владее над всички, вторият е женствен, полумъж и неопределен на вид — не можеш разбра момък ли е или девойка; третият, Приап, е мъжествен, та дори неприлично.

ДИОНИС

Не се чуди, Аполоне. Тук не е виновна Афродита, а различните бащи, щом като често дори от един мъж жената ражда момче и момиче, както е с вас.

АПОЛОН

Да, но ние си приличаме и се занимаваме с едно и също нещо: и двамата сме стрелци.

ДИОНИС

Що се отнася до стрелбата, така е, Аполоне, но иначе — не, защото Артемида убива чужденците, изпаднали в Скития, а ти пророчествуващ и лекуващ болните.

АПОЛОН

Какво, мислиш ли, че сестра ми е доволна от скитите? Тя е готова, ако някой елин стигне някога в Таврика, да отплува заедно с него, защото ѝ са опротивели убийствата.

ДИОНИС

И добре ще стори.

Но Приап... Ще ти разкажа нещо смешно. Преди време бях в Лампсак, минах през този град, и Приап ме покани на гости у дома си. Като си пийнахме хубаво, легнахме да спим. Към полунощ става той, любезният, и... срам ме е да ти кажа.

АПОЛОН

Реши да те опита, а, Дионисе?

ДИОНИС

Нещо подобно.

АПОЛОН

А ти какво направи?

ДИОНИС

Какво друго? Изсмях се.

АПОЛОН

Добре, че не си се ядосал и разлютил. Заслужава прошка, щом е искал да опита такъв хубавец като тебе.

ДИОНИС

Но по същата причина той може да направи опит и с тебе, Аполоне. Ти си хубав, с прекрасна коса, та Приап и трезвен би налетял на тебе.

АПОЛОН

Не, няма да налети, Дионисе. Аз имам не само коса, но и стрели.

24

ХЕРМЕС И МАЯ

ХЕРМЕС

Майко, че има ли на небето друг бог, по-нещастен от мене?

МАЯ

Не казвай такава нещца, Хермесе.

ХЕРМЕС

Как да не казвам, като имам толкова работа и сам се мъча с нея, разкъсван от толкова служби? Сутрин, щом се дигна, трябва да мета гостната зала; след като подреда леглата и наглася всичко, да се представя на Зевс, да разнасям вестите му, цял ден да тичам нагоре-надолу, а когато се върна, вече потънал в прах, да поднасям амброзия. Преди да дойде този, новият виночерпец^[1] де, аз разливах и нектара. Но най-ужасното е, че аз единствен от всички дори нощем не спя: тогава пък трябва да водя души на Плутон, да съпровождам мъртъвци и да стоя в съдилището. Не ми стигат дневните работи — да присъствам на палестрите, да бъда глашатай на събранията и да обучавам оратори, — ами трябва още да се разкъсвам, за да върша и мъртвешките работи! Всеки от синовете на Леда^[2] си стои един ден на небето, един ден в ада, а аз всеки ден трябва да бъда и тук, и там. Синовете на Алкмена и Семела^[3], родени от жалки жени, безгрижно пируват, а аз, синът на Мая, внукът на Атлас, им прислужвам! Ето и сега, току-що се върнах от Сидон, от Кадмовата дъщеря^[4], при която ме беше пратил да видя какво прави девойката, и още преди да си поема дъх, ме прати отново в Аргос, да навестя Даная, после оттам, „Иди, казва, в Беотия и виж пътем Антиопа“. Изобщо, повече не мога! Ако беше възможно, с радост бих предпочел да бъда продаден, както на земята продават зле третираните роби^[5].

МАЯ

Остави това, синко. Млад си и трябва във всичко да служиш на баща си. А сега, както си изпратен, бързай към Аргос, после към Беотия, да не би да закъснееш, че да те бият. Влюбените са избухливи.

[1] Новият виночерпец е Ганимед. — Б.пр. ↑

[2] Синове на Леда са Кастор и Полидевк. — Б.пр. ↑

[3] Син на Алкмена е Херакъл, а на Семела — Дионис. — Б.пр. ↑

[4] Кадмова дъщеря е Семела, но тук Лукиан говори за Кадмовата сестра Европа. — Б.пр. ↑

[5] В Атина зле третираните роби имали право да бъдат продадени на друг господар. — Б.пр. ↑

25

ЗЕВС И ХЕЛИОС

ЗЕВС

Какво стори, проклети титане^[1]? Унищожи всичко по земята, като повери колесницата си на едно глупаво момче^[2]! То изгори една част от земята, като се доближи до сами нея, а друга погуби от студ, като отдалечи от нея огъня, и изобщо не остана нищо неразбъркано и неразхвърляно! И ако аз не бях разбрал какво става и не бях го ударил с мълнията си, нямаше да остане и следа от хора. Такъв прекрасен кочияш и коняр ни изпрати!

ХЕЛИОС

Сгреших, Зевсе, но не се сърди, че съм се поддал на дългите молби на сина си. Отде можех да предполагам, че ще стане такава пакост?

ЗЕВС

Не знаеше ли каква точност изисква работата и че ако малко се кривне от пътя, всичко отива поврага? Не познаваше ли буйността на конете, как трябва да ги сдържаш с поводите? Малко да ги отпуснеш, и те веднага се разбесняват. Точно както понесоха и него: наляво, след миг надясно, в обратна посока, нагоре, надолу, изобщо — накъдето си щат, а той не знаеше какво да ги прави.

ХЕЛИОС

Знаех всички тези неща, затова дълго се противих и не му давах колата. Но когато почна да моли и плаче, а с него и майка му Климена, качих го на колесницата и му обясних как трябва да се стои, колко да отпуска, да се издига нагоре и да се спуска надолу, как да държи здраво юздите и да не дава воля на буйните коне. Казах му също колко голяма е опасността, ако не кара направо. А той — нали беше дете! — като се

качи на такъв огромен огън и се наведе към безкрайната дълбина, се уплаши, което е естествено. Конете, като усетиха, че не ги карам аз, свърнаха от пътя, без да обръщат внимание на момъка, и направиха тая страхотия. А той, като пусна юздите, — мисля, от страх да не падне, — се хвана за перилата на колесницата. Но синът ми вече получи наказанието си, а на мене, Зевсе, ми стига тая скръб.

ЗЕВС

Стига ти, казваш, за такава дързост! Хайде, сега ти прощавам, но в бъдеще, ако извършиш подобно беззаконие или изпратиш подобен заместник, веднага ще разбереш колко по-огнена е моята мълния в сравнение с твоя огън! Та той нека бъде погребан от сестрите си при Еридан, дето падна от колесницата; нека сълзите им за него се превърнат в янтар, а самите те от скръб да станат на черни тополи. А ти поправи колесницата — окът ѝ е счупен и едното ѝ колело е разбито, — впрегни конете и потегляй. Но помни всичко това!

[1] Като син на титана Хиперион Хелиос е също титан. — Б.пр. ↑

[2] Фаетон, син на Хелиос. — Б.пр. ↑

26

АПОЛОН И ХЕРМЕС

АПОЛОН

Хермесе, можеш ли ми каза, кой от двамата е Кастор и кой — Полидевк? Аз не мога да ги различа.

ХЕРМЕС

Онзи, който вчера беше с нас, е Кастор, а този — Полидевк.

АПОЛОН

Как ги разпознаваш? Те са съвсем еднакви.

ХЕРМЕС

По това, Аполоне, че този има на лицето си белези от раните, които е получил от противниците си в юмручен бой, и особено от раните, които му нанесъл беврикиецът Амик по време на Язоновия морски поход, докато другият няма нищо подобно, лицето му е чисто и невредимо.

АПОЛОН

Ти ми послужи, като ми показва белезите им, защото всичко друго им е еднакво — и половината черупка от яйце на главата им, и звездата отгоре, и копието в ръката им, и белият кон — та често казвах на Кастор Полидевк, а на Полидевк — Кастор. Но кажи ми още защо не са и двамата сред нас, ами всеки от тях е поред ту мъртвец, ту бог!

ХЕРМЕС

Това е от братска любов. Единият от синовете на Леда трябваше да умре, а единият да бъде безсмъртен, затова по този начин те сами си поделили безсмъртието.

АПОЛОН

Не разбирам тази подялба, Хермесе: така те никога не ще се видят — което, мисля, тъй силно са желали. И как ще се видят, когато единият е при боговете, а другият — при мъртвите? И друго: например аз предсказвам бъдещето, Асклепий лекува, ти, като отличен възпитател, обучаваш борци, Артемида бабува и изобщо всеки от нас има някакво изкуство, полезно било за боговете, било за хората. Ами те какво правят? Мигар на такава възраст ще стоят празни и само ще пируват?

ХЕРМЕС

Съвсем не. Те имат заповед да помагат на Посейдон: препускат с коне по морето и ако видят нейде моряци в беда, качват се на кораба и спасяват плуващите.

АПОЛОН

Хубаво, спасително е тяхното изкуство, Хермесе!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.